

Ненад Шапоња

ПСИХОЛОГИЈА ГРАВИТАЦИЈЕ

КО СИ ТИ КАДА ПОСТАНЕШ НЕКО ДРУГИ?

Сместио си се далеко,
веома далеко од себе.

Ходао си по води
довољно дуго
да поверујеш,
да ходати знаш.

РАЗМЕРАВАМ МЕРЕ СВОГА ДОМА

Покушавам да одредим
прецизно место недостајања.

Отисак душе копрца се
у неухватљивој причи.

Одвагујем неизвагане чини
сопственог живота.

Допричавам испричане већ приче:

А о чему ћемо се спорити,
до о лепоти, о поседовању и о знању.

О знању до кога се стиже,
сасвим,
тек онда када нас у њему нема,
нимало.

О лепоти која нас преплави
и потоне у истом.

О поседовању
које је увек привид поседованог.

О тајни по којој се хода
пажљиво
као по води.

СИГУРНОСТ ЈЕ ИМАТИ ДУШУ НЕГДЕ ВАН СЕБЕ

Украло те је време,
од себе и од мене.

Учим се да чекам,
позиве који неће доћи.

Отворио сам рану,
да је имам заувек.

Поверовао сам,
да ти постојиш.

А да ли је било,
оно што је прошло,
нисам се ни питао.

Опекао сам се,
о туђу причу,
о привид,

отворио рану која не зараста.

ОНДА КАДА СТВАРИ ОД СПОЉА НЕ ПОМЕРАЈУ ОНЕ ИЗНУТРА

Нит по нит,
онога што јесам,
размиче се од мене
и постаје довољно далеко
од најуже близине.

Нит по нит,
размотава се клупко
уживљавања у друге.

А ствари душе су предвидљиве,
колико и неухватљиве,
тек када смо
тамо где нисмо.

Када на тајном месту
откријеш ожиљак неизбежног,
знаћеш да мало је помало
постало много,
а да се ништа није
поништити могло.

Ушушкавам се
у једно такво ништа.
У огртачу победе
размеравам привид
свих видљивих ствари.

Плашим се поништавања,
непролазности
и невидљивих опасних места.

Плашим се да не изгубим
оно што немам.

Делимо оно што немамо.
Углавном.

Унутрашњи глас мога бића
каже ми да станем.
Јер све што постоји,
ван правила је.

Осим препрека
усред наших глава.

ЗАБУНА ПРЕПОЗНАВАЊА: НЕСИГУРНОСТ ЛЕЧИ СИГУРНОСТ

Угравирани у време,
у људима другим,
тражисмо место потпуне самоће.

Оно што гледасмо
празно и позно беше већ.

Заспасмо усред промене,
а пробудисмо се заковани
у коначном погледу другог.

Живесмо у препознавању догађаја.
Хватасмо одјеке ових и оних ствари.
Пловисмо кроз друге који јесу.
Тонусмо кроз друге који нису.

Осетљиви на додир,
на притисак гласа и приче,
смањивали смо се у тачку
у којој нас није било.